

N:o 15.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Mars 1885, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om upphörande af särskildt straff för fylleri å allmänt ställe.

Gällande strafflag stadgar i 18 kap. 15 §:

»Öfverlastar sig någon af starka drycker så, att af hans åtbörder eller orediga sinnesförfattning synbarligen märkas kan, det han drucken är, och träffas han i sådant tillstånd å väg, gata eller annat allmänt ställe; straffes, för fylleri, med böter, högst tjugo Riksdaler.»

Lag-Utskottet har nu från Första Kammaren emottagit en af Herr *J. Mankell* afgifven motion, N:o 16, hvori på anförda skäl föreslås, »att Riksdagen för sin del måtte besluta, att § 15 af kap. 18 uti Strafflagen måtte utgå, samt att i öfverensstämmelse dermed hänhörande punkter af förordningen emot fylleri och dryckenskap af den 16 November 1841, jemte andra ämnet rörande stadganden eller lagrum, måtte ändras.»

Af de skäl, som i motionen anföras för det uti densamma innefattade förslag, torde endast det förtjena särskildt bemötande, att genom ifrågasvarande, ofvan intagna lagstadgande staten icke bestraffar den förargelse, som genom fylleri å allmänt ställe kan åstadkommas, enär härför straff redan vore stadgad i 11 kap. 15 § Strafflagen, hvadan det, som staten här bestraffade, skulle vara *omåttlighet i dryck, ådagalagd på allmänt ställe*,

Bih. till Riksd. Prot. 1885. 7 Saml. 12 Häft.

något, som emellertid icke borde utgöra föremål för statens bestraffande verksamhet.

Det sålunda återopade stadgandet i 11 kap. 15 § Strafflagen har följande lydelse:

»Gör man oljud eller oväsande, eller far öfverdådigt fram, så att annan deraf skadas kan, eller kommer eljest förargelse åstad, å allmän väg, gata eller torgplats, eller der allmän marknad eller auktion hålles; straffes med böter, högst etthundra Riksdaler. Våldförer man annan å sådant ställe, som nu sagdt är; då skall den omständighet, vid straffets bestämmande för våldet, såsom försvarande anses.»

Då hela 11 kap. Strafflagen enligt sin öfverskrift handlar »om fridsbrott», torde det få antagas, att den förargelse, som kan enligt dess 15 § bestraffas, måste vara af någon *fridstörande* beskaffenhet. Äfven om det medgifves, att egentliga anledningen, hvarföre den förseelse, som benämnas fylleri å allmänt ställe, blifvit i lagen ansedd för sedlighetsbrott och derstädes belagd med straff, är att söka i den *förargelse*, förseelsen åstadkommer eller kan åstadkomma, så lärers dock denna »förargelse» till sina gränser vara något vidare, än den i 11 kap. 15 § strafflagen omförmälda. Man torde nemligen kunna, utan att göra sig skyldig till »fridsbrott», å allmänt ställe befinna sig i det tillstånd, att af atbörder och, framför allt, af oredig sinnesförfattning synbarligen märkas kan, att man drucken är, samt dymedelst åstadkomma eller kunna åstadkomma förargelse, den der icke skulle vara straffbar enligt 11 kap. 15 § Strafflagen.

Utskottet tror nu för sin del icke, att det skulle vara öfverensstämmande med den allmänna uppfattningen i vårt land, att en person, som å allmänt ställe på sistnämnda sätt förginge sig, blefve fri från straff därför; och säkerligen skulle en dylik straffrihet icke bidraga till vinnande af det för vårt folk så särdeles angelägna syftet af nykterhetens befrämjande.

Härtill kommer, att, på grund af den affattning, motionären gifvit sitt förslag, det förefaller såsom om hans mening varit att, hvilket ock följd-rigtigheten kunde synas fordra, den i 2 § af förordningen emot fylleri och dryckenskap den 16 November 1841 stadgade särskilda påföljd af förlust af prestembete och innehafvande tjenst för prestman samt afsättning eller suspension i vissa fall för annan embets- eller tjänsteman, som under tjänstens utöfning är af starka drycker öfverlastad, hvilken särskilda påföljd på grund af 18 § 3 mom. i förordningen om nya strafflagens införande och hvad i afseende derå iakttagas skall den 16 Februari 1864 för närvarande måste ådömas, nu jemväl skulle upphävas, något, som emellertid icke borde kunna ifrågakomma.

Utskottet hemställer,

att motionen icke må vinna vidare afseende.

Stockholm den 2 Mars 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.

N:o 16.

Ank. till Riksd. Kansli den 2 Mars 1885, kl. 12 midd.

*Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till
99 § Utsökningslagen.*

Från Andra Kammaren har Lag-Utskottet emottagit en af Herr *Olof Ahlström* afgifven motion, N:o 109, hvori andrages följande:

»I Utsökningslagens 99 § stadgas angående sättet för kungörande af exekutiv auktion å fast egendom, att auktionsförrättaren skall låta kungörelse om auktionen, så ock om egendomens beskaffenhet och auktionsstället, införas i allmänna tidningarne tre gånger, första gången minst fyra veckor och sista gången minst fjorton dagar före auktionsdagen, äfvensom intagas i länskungörelserna samt tillika foga anstalt att kungörelsen varder minst fyra veckor före auktionsdagen å landet uppläst i tingslagets kyrkor och i stad anslagen å det ställe, der auktionen hålles; hvarförutom i 100 § föreskrifves att de, hvilka hafva inteckning i egendomen eller fordran eller rättighet, hvarför egendomen enligt 11 kap. 2 § Jordabalken häftar, eller ega rätt till ränta eller annan afgäld, som bör ur egendomen utgå med förmånsrätt enligt 17